

Een poldermodel in British Columbia?

Er lijkt een wonder te zijn gebeurd in het Great Bear Rain Forest van British Columbia. De overheid, de kapbedrijven, de oorspronkelijke bewoners, de lokale gemeente en de milieu-organisaties zitten samen aan de tafel. Na jaren van onenigheid, acties en veel boosheid over het al dan niet kappen van bepaalde bossen, praten ze nu met en luisteren ze nu echt naar elkaar. Tenminste zo leek het op de bijeenkomst te Den Haag met een zware delegatie van deze organisaties op 26 april jl. georganiseerd door de Canadese Ambassade.

Was er tot nog toe altijd grote heibel over het al dan niet kappen van bepaalde bossen, nu is volgens alle partijen de tijd aangebroken voor een andere insteek. *'We konden tot in den eeuwigheid met elkaar blijven vechten maar we denken dat we verder komen met samenwerking'*, zei één van de aanwezige partijen. De basis van deze samenwerking is eenvoudig. In de bosgebieden waar nog geen landinrichtingsplan is (en waar dus nog niet duidelijk is of het bosgebied al dan niet beschermd gaat worden) beloven de kapbedrijven dat ze er niet alvast gaan kappen en de milieuorganisaties beloven dat zij in die periode geen (harde) acties zullen ondernemen om het te beschermen. Dit lijkt een logische aanpak, maar dit was voorheen niet het geval, want

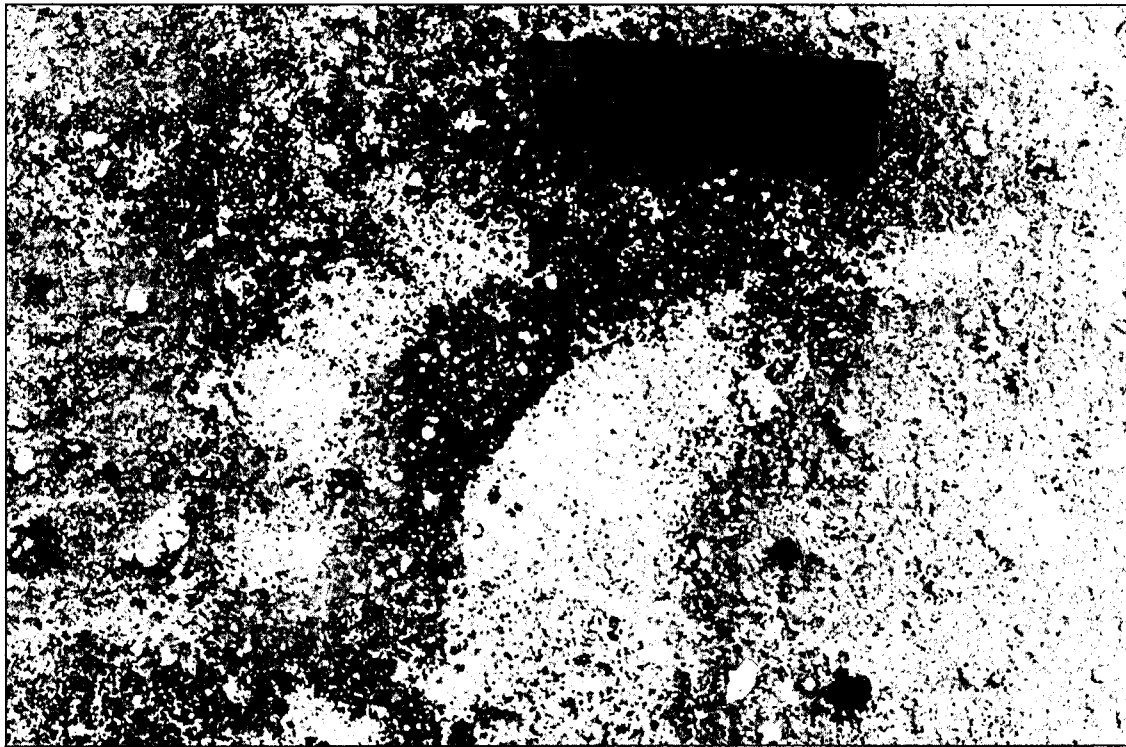
Kap wordt uitgesteld als het landinrichtingsplan nog niet gereed is

beide partijen leken toen alleen oog voor het eigen belang te hebben: de milieu-organisaties voerden in die gebieden fanatiek actie en de kapbedrijven kaptent actief hout. Het was dan ook geen wonder dat ze al lange tijd woedend op elkaar waren.

De delegatie had een druk programma, in enkele dagen vertelden ze dat het bereikte akkoord

over het Great Bear Rain Forest (kap wordt uitgesteld zolang er geen plan ter bescherming op tafel ligt) in Berlijn, Londen, Den Haag en Parijs. Vooral als je de voorgeschiedenis kent is het verrassend ze zo eendrachtig naast elkaar te zien zitten en ze (voorzichtige) grapjes naar elkaar en over elkaar te horen maken. De tijd was dus rijp voor samenwerking. En dit proces kon eigen-

En zolang het landinrichtingsplan nog niet gereed is, hoeft deze beer zich in ieder geval geen zorgen te maken

lijk, volgens eigen zeggen niet eerder plaatsvinden. 'We zijn er nu pas klaar voor'. De milieubeweging lijkt vooral het buitenland dankbaar te zijn voor de druk om beter bosbeheer; de chieft van een van de oorspronkelijke bevolkingsgroepen (Kitasoo) zei: *'De kapbedrijven hielpen bij het verlagen van de grote werkloosheid maar toen de milieugroeperingen kwamen, besloten we ook natuur te gaan beschermen en we leerden toen pas dat deze bescherming ook werk kan genereren b.v. door toeristen. Het plannen van bestemmingen is daarvoor belangrijk'*. De grootste verandering lijken de kapbedrijven door te maken. Waar ze eerder al het bos 'sustainable forest' noemde, zien ze nu dat dat heren der niet 'helemaal' het geval was en dat 'echte' duurzaamheid ook heel belangrijk kan zijn voor hun financiële toekomst en veel

meer kan betekenen dan alleen maar het tevreden houden van de klanten. Toch is het niet allemaal rozegeur en maneschijn. Naar verwachting zullen er 300 tot 500 banen in de bosbouw verloren gaan en dit is in de regio ongeveer 10% van de regionale werkgelegenheid. Dit betreft alleen nog maar de banen die direct afhankelijk zijn van de bosbouw, de afgeleide industrie krijgt ook nog een flinke klap te verduren.

De argumenten van de verschillende partijen om de tafel te zitten zijn niet hetzelfde maar uiteindelijk is iedereen toch gebaat bij een bos dat over 100 jaar nog steeds allerlei producten kan leveren zoals natuur, hout en werk en dat de volgende generatie er nog steeds van kan genieten.

En als u binnenkort een bezoek brengt aan die prachtige BC bos-

sen, is de kans groot dat u niet meer als een soort milieufreak wordt bekeken maar als gezien wordt als vakbroeder of -zuster. Een gevoel dat bosbouwbezoekers voor u totnogtoe niet hadden.